

BERNARD MINIER

Ljndeni

H ako hrôza
H ako hekatomba
H ako...

H

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Bernard Minier

H – e-kniha

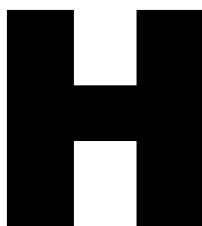
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

H

BERNARD MINIER

Z francúzštiny preložila Mária Gálová

Ljndeni

Bernard Minier: *H*

Copyright © XO Editions 2025. All rights reserved

Translation © Mária Gálová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4935-0

ISBN e-knihy 978-80-566-4938-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4939-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4937-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

UPOZORNENIE

Hoci tento román môže niekedy pôsobiť ako inšpirovaný najslávnejším súdnym prípadom, aký sa vyskytol v toulouských kronikách koncom minulého a začiatkom tohto storočia – prípadom, ktorý sa postupne stráca z kolektívnej pamäti, ale nie z pamäti rodín obetí, ktorého tienisté stránky a desivé tajomstvá neboli vždy objasnené, prípadom, ktorý s pomocou istých bezohľadných novinárov vyvolal ten najneuveriteľnejší a najodpornejší hon na čarodejnice, aký sme v dejinách zločinu v tejto krajine videli –, napriek tomu je tento román iba jeho veľmi vzdialeným a imaginárnym odleskom.

Je to totiž len fikcia – a nič iné ako fikcia. Preto akákoľvek podobnosť s reálnymi osobami a situáciami, vrátane súvisiacimi so spomenutým prípadom, je vylúčená.

Úryvok z *La Dépêche* z 28. júla 2022:

SÉRIOVÝ VRAH JULIAN HIRTMANN STÁLE NEPOLAPITEĽNÝ

„Od svojho úteku z väzenského zdravotného zariadenia v Leobene v Rakúsku je sériový vrah Julian Alois Hirtmann nepolapiteľný. Odišiel z Rakúska? Vrátil sa do Švajčiarska alebo sa nachádza niekde inde v Európe či vo svete? Tento niekdajší ženevský prokurátor bol podozrivý z únosu a vraždy asi štyridsiatich žien vo svojej krajine, ale aj v Rakúsku, Bavorsku, severnom Taliansku a vo francúzskych Alpách, a za viaceré z týchto vražd ho odsúdili. Po prvý raz ušiel z Wargnierovho psychiatrického ústavu v Pyrenejach pri meste Saint-Martin-de-Comminges, kde ho po dlhom prenasledovaní uväznili. Pred mesiacom ušiel po druhý raz, keď predstieral srdcový záchvat. Zmizol v okolí a Interpol vydal naňho zatykač. Podľa posledných správ...“

Úryvok z *Faktu* (Poľsko) z 1. júla 2022:

HIRTMANNA VIDELI V POĽSKU?

„Viacerí študenti z Univerzity Adama Mickiewicza v Poznani tvrdia, že slávneho švajčiarskeho sériového vraha Juliana Hirtmanna videli prechádzať sa na Námestí starého trhu a sedieť na terase v Ulici Woźna, keď sa v utorok večer potulovali po meste. Mladí ľudia

uviedli, že v tom čase ešte nevypili ani kvapku alkoholu a že nejde o nijaký hlúpy žart. Zdôrazňujú, že ho spoznali vďaka početným stránkam *true crime*, aké pozerajú na internete.“

Úryvok z *La Garonne* zo 7. júla 2022:

JULIANA HIRTMANNA MALI VIDIEŤ NA LINKE MNÍCHOV–TOULOUSE

„Cestujúci na lete Lufthansy Mníchov – Toulouse je presvedčený, že v ten štvrtok 30. júna sedel vedľa švajčiarskeho sériového vraha Juliana Hirtmanna, ktorého hľadajú všetky polície v Európe. Podľa neho ten muž počas letu nepreriekol jediné slovo, dokonca ani neodpovedal letuške. Čítal nejakú knihu a cestujúci zazrel jej názov: išlo o úspešný krimiromán *Mráz*. Ten muž mal čapicu a okuliare, no cestujúci ho jasne spoznal. Toto svedectvo je o to znepokojujúcejšie, ak si spomenieme, že Hirtmanna umožnil zatknúť v Rakúsku príslušník toulouskej polície.“

Úryvok z *La Dépêche* z 3. októbra 2022:

KTO ZAÚTOČIL NA HILMU A NIKLASA EIDINGEROVCOV?

„29. septembra skoro ráno žandárstvo v Bagnères-de-Luchon po upozornení farmára v susedstve objavilo v chate v údolí Lysu, ktorú si prenajal jeden nemecký manželský pár, hororovú scénu:

na zábradlí terasy bol zavesený psík, v spálni ležal v kaluži krvi manžel a v postieľke bolo živé bábätko. No mladá žena zmizla. Títo turisti prišli na výlet do Pyrenej zo Sárska pri nemecko-francúzskych hraniciach. Vzali sa v minulom roku.“

Úryvok z *La Garonne* zo 14. novembra 2022:

ZMIZNUTIE NOÉMIE COLINOVEJ V SAINT-GAUDENS

„Minulý štvrtok sa sedemnásťročná Noémie Colinová z najvyššieho ročníka lýcea Bagatelle v Saint-Gaudense vracala po vyučovaní pešom domov. Naposledy ju videli v spoločnosti ďalších študentov kráčať popri Avenue François Mitteranda, z ktorej odbočila do Ulice Docteur-Olle. Odvtedy nič. Nijaká stopa, nijaké správy: Noémie Colinová zmizla. Nevieme si ani predstaviť, čo zažívajú jej rodičia. Podľa všetkých je Noémie Colinová jednoduché dievča, chvália ju spolužiaci aj profesori. Rodičia vylučujú, že by ušla. Čo sa v ten novembrový štvrtok stalo na odchode z lýcea v Saint-Gaudense? Aké nebezpečné stretnutie postihlo Noémie? *La Garonne* vás bude informovať o postupe vyšetrovania.“

PRVÁ ČASŤ

Po skúsenostiach by indukcia vo frenológii mala viesť k prijatiu čohosi paradoxného ako prvotného princípu vlastného ľudskému konaniu; čohosi, čo vďaka nedostatku výstižnejšieho výrazu nazývame perverzitou. Vo význame, ktorý tomu pripisujem, je to v skutočnosti podnet bez podnetu, motív bez motívu. Pod jeho vplyvom konáme bez pochopiteľného cieľa; alebo, hoci to vyzerá ako protiklad vo výrazoch, môžeme tento návrh modifikovať až tak, že konáme z dôvodu, z akého by sme konať nemali. Teoreticky neexistuje nerozumnejší dôvod: no v skutočnosti je to ten najsilnejší.

Edgar Allan Poe, *Démon perverzity*

Musím sa pýtať, ako sa skončí tento svet, alebo ako sa začalo peklo?

ADONIS, *Zócalo*

1

Slová

„Milý veliteľ,

moje meno je Emmanuel Sachs. Možno Vám niečo napovie. Chcel by som sa s Vami stretnúť a porozprávať o téme, ktorá Vás zaujíma v tej najvyššej miere a o ktorej, ako si myslím, mám doteraz neznáme informácie. Chcem hovoriť o Julianovi Hirtmannovi. Dlhé roky sledujem Vašu prácu vyšetrovateľa, zbieram všetky články, čo Vám venovala tlač. Keďže sám som poskytol dosť rozhovorov, viem, do akej miery môžu byť zdeformované.

Keď hovorím, že mám nové informácie, som presvedčený, že vás budú veľmi zaujímať. Poniektorí chceme tak ako Vy zistiť, kde sa Hirtmann skrýva. Pokiaľ ide o mňa, mám jednoduchý dôvod: moju dvadsaťročnú sestru Camille tento netvor 13. apríla 2003 neďaleko miesta zvaného Les Gravières v Horných Alpách uniesol, znásilnil a zabil a jej telo nechal na brehoch Drac Noir. Za tento zločin ho odsúdili. Preňho to bol iba jeden čin z dlhej série podobných zločinov, no chápete, že ja som sa z toho nikdy úplne nespamätal. A preto pomyslenie, že je znovu na slobode, je pre mňa neznesiteľné. Mám v pláne napísať knihu, to je moje povolanie, ale som aj pevne odhodlaný Hirtmanna nájsť. Navyše si myslíme, že istý počet zmiznutí na juhozápade v posledných mesiacoch je spojený s jeho návratom do tohto kraja. Prítomnosť Švajčiara síce polícia

nepotvrdila, ale my máme trochu odlišné vyšetrovacie metódy, o ktorých Vám v prírodnej chvíli poviem. Tie metódy nás zároveň priviedli k odlišným záverom.

Milý veliteľ, viem o Vás všetko alebo takmer všetko. Viem, že ste sa narodili 31. decembra 1968, že ste múdry, odvážny a flegmatický muž. Jednoducho niekto seriózny, na koho sa dá spoľahnúť. Tak trochu aj nudný, je to možné... Na hrudi máte jazvu, stopu po guľke, čo Vám v roku 2017 prešla cez srdce a boli ste v kóme. Prišívali Vám aj palec na ľavej ruke, keď Vám ho v júni minulého roku takmer odtrhlo nejaké prasa za strašných okolností, pri ktorých, ako vieme, zomrel Váš spoločník. Je mi to veľmi ľúto. Máte rád Mahlerovu hudbu a túto zálubu máte spoločnú s Hirtmannom. Pokiaľ ide oňho, nepochybné ste – spolu so mnou – muž, ktorý ho pozná najlepšie.

Po jeho úteku v júni Vás dočasne uvoľnili a spolu s Vašou rodinou presťahovali do bezpečia na tajné miesto.

Stretnime sa. Máme si veľa čo povedať a som presvedčený, že Vám môžem pomôcť.

Váš

Emmanuel Sachs.“

Servaz dlho hľadel na správu. Končila sa poštovou adresou autora.

Rozmyšľal.

Sachs raz vravel „ja“ a inokedy „my“. Kto sú tí „my“? Mail poslali ráno – 4 hod. 15 min. Kto posielal správy v takom čase? A ako ten lotor spisovateľ zistil jeho elektronickú adresu? Od hnevu mu očerveneli líca: akým právom sa ten Sachs mieša do jeho súkromného života?

Zmenšil si okienko so správami a dal do Googlu „Emmanuel Sachs“. Ukázalo sa mu niekoľko desiatok stránok. Na fotografiách

bol asi štyridsaťročný muž s neobyčajnou tvárou: široké ústa, krivý úsmev, okuliare s tenkým rámom, modré oči. Mladický výzor, ale šedivé vlasy. Servaz si rovno pozrel stránku z Wikipédie.

Wikipédia

<https://fr.wikipedia.org> > wiki > Emmanuel Sachs

Emmanuel Sachs

„Emmanuel Sachs, narodený 21. júna 1976 v Paríži, francúzsky spisovateľ, novinár, filmový kritik, súdny kronikár, cestovateľ, básnik, esejista a scenárista. Uviedol sa v roku 2003 svojím prvým románom *Trois vies (Tri životy)*, za ktorý dostal Le Prix Octobre. Autor dvadsiatky diel využívajúcich realitu aj fikciu, tvorivosť a esej. Je priekopníkom toho, čo sa v anglosaských krajinách nazýva „creative non-fiction“ a vo Francúzsku „réalna literatúra“. Píše aj pre film a v tlači sa zaoberá medializovanými procesmi, niektoré z nich mu poskytujú materiál pre jeho knihy.“

Servaz vyšiel na verandu-kuchyňu naliať si kávu. Bol sám v drevenom dome, ktorý poskytli Lei, Gustavovi a jemu po úteku Juliana Hirtmanna, nie tak pre jeho bezpečnosť, ale skôr aby ho ochránili pred zvedavosťou tlače a verejnosti. Gustav odišiel do svojej školy a Lea do nemocnice (odmietla ju zmeniť za inú).

On sám, keď ho dočasne uvoľnili, trávil dni, ako vedel. Podišiel k súprave hi-fi a pustil si platňu Symfónia č. 5 cis mol od Gustava Mahlera. Keď zazneli prvé takty smútočného pochodu a plechové dychové nástroje, vrátil sa k stránkam o Emmanuelovi Sachsovi na internete. Bola ich tam kopa. Prvé len prebehol, usiloval sa vystihnúť osobnosť spisovateľa.

Jeho tvorbu kvalifikovali ako „hybrid na polceste medzi fikciou a svedectvom“, „spájajúcu vnútornú skúsenosť a pozorovanie, zahrňujúcu reportáž, biografiu, intímny denník a dokonca poéziu“, „oživenú vôľou pochopiť a objasniť“. Niekoľkí kritici mu vyčítali „priveľkú snahu ukázať sa na scéne, tendenciu zabúdať na tému“. Iní naopak vyzdvihovali „silu, dôvtipnosť analýz, hĺbku erudície“ a zaradovali ho k autorom ako Kesel, Cendrars, Truman Capote a jeho dielo *Chladnokrvne*, Gide a jeho *Spomienky zo súdu*, Virginia Woolfová. Servaz ich všetkých čítal. Nikdy však nečítal Sachsa. Súčasní autori ho nelákali, radšej chcel počkať, kým sa to časom vytriedi. Spomenul si, že jednu z tých kníh videl v Leiných rukách, už si však nespomínal, za akých okolností, a nepamätal si ani názov. Napriek tomu sa tento autor pravidelne ukazoval na zozname bestsellerov. No medzi riadkami vyčítal, že sa tam už dlhšie neukázal.

Možno bolo dôvodom práve to, že spisovateľ sa rozhodol obrátiť pozornosť na *true crime*...

A možno bol úprimný, keď hovoril o svojej sestre. Alebo sa len chcel plaviť na tejto vlne a znovu byť úspešný.

Pretože *true crime* bol teraz všade: na televíznych kanáloch, YouTube ako aj na streamovacích platformách. Toto fascinovanie rozličnými javmi nebolo nič nové. Keď bol on chlapec, starí páni si v novinových stánkoch kupovali časopisy, na ktorých ženy revali od hrôzy. Dnes, s nástupom rôznych podkastov a Netflixu, sa obľuba kriminálneho vyšetrovania natoľko rozšírila, že to Servaz pokladal za prehnané.

Práve sa chystal odmietnuť pozvanie – ak má ten chlapík nejaké informácie, musí najprv trochu odhaliť svoju hru, aby si mohli sadnúť za stôl, no Servaz si aj tak myslel, že to je bluf – keď sa vtom na jeho malom pracovnom stole ozval telefón. Pozrel sa na číslo.

Neznáme. Keď v poslednom čase zazvonil telefón, často bol ihneď v strehu.

– Veliteľ?

Hlas na druhom konci pripomínal šepkanie. Nebol mu známy.

– Kto je tam?

– Emmanuel Sachs.

Stuhol.

Nemal rád, keď naňho tlačili. Nemal rád ľudí, ktorí si vyžadujú vašu pozornosť a nedajú vám pokoj, kým to nedosiahnu. Vo svojej kariére stretol istý počet takých individuí, čo si myslia, že to, čo chcú povedať, je dôležitejšie ako všetko ostatné.

– Ako ste získali moje číslo?

Uvedomoval si, že hovorí stroho, ale nemienil postupovať v rukavičkách, nech to je aj slávny spisovateľ.

– Upokojte sa, veliteľ. Vysvetlím vám to, keď sa uvidíme.

Hlas bol jemný, takmer ženský, trochu huhňavý.

– Počúvajte, Sachs. To sa nestane. Neviem, aké máte zámery, ale ja odmietnem vaše pozvanie. Pre vás to možno je osobná záležitosť, možno ste zvyknutý, že vás neodmietnu, no so mnou strácate čas: nie som váš človek.

Ticho na druhom konci trvalo dosť dlho a Servaz čakal na odpoveď. Povedal si, že práve to Sachs očakával.

– Veliteľ, som presvedčený o opaku. Ponúkam vám unikátnu príležitosť. Ubezpečujem vás, že máme *veľmi presvedčivé informácie*. Posúďte to sám. Nehovorte mi, že netúžite nájsť Juliana Hirtmanna.

– To my, to je kto?

– Poviem vám, keď sa uvidíme.

Nadýchol sa. Ten muž ho svojou neochvejnou istotou znervózňoval.

BERNARD MINIER

– Nenaliehajte, Sachs, odo mňa to je nie.

– Myslím si, že váš mozog sa vyhyba všetkému, čo by vás mohlo viesť ku konfrontácii s Julianom Hirtmannom, ale skôr či neskôr si budete musieť uvedomiť, že kým je ten muž na slobode, vy ani vaši blízki nie ste v bezpečí.

– Nie ste v mojej hlave, Sachs! – povedal zúfalo. – Dovidenia.

Už chcel položiť, keď počul, že sa spisovateľ zhlboka nadýchol a chystá sa prehovoriť.

– Poznám vás lepšie, ako si myslíte, veliteľ. A ak vás moje informácie o Julianovi Hirtmannovi nezaujímajú, *možno vás budú zaujímať tie, čo sa týkajú vašej družky Ley Delambrovej.*

Servaz znovu stuhol. Akoby mu prestalo biť srdce.

– Čo ste to povedali?

Jeho hlas bol nezvyčajne drsný.

– Mám totiž informácie týkajúce sa vašej priateľky Ley Delambrovej. Myslím si, že si zaslúžite vedieť o nej isté veci, ktoré som sa dozvedel, povedzme... *náhodou*. Isté veci, ktoré zrejme neviete. Isté veci, ktoré by sa vám nemuseli páčiť.

Tentoraz Sachs položil.

2

Naopak

Medvedí priesmyk, Haute-Garonne, 13. december 2022, 15 hodín.
Výška: 1 725 metrov. Teplota: 5 stupňov pod nulou. Obloha jasná, slnečná, severný vietor.

Pri východe z posledného tunela Servaz uvidel veľkú chatu.

Dolu na zľadovatenom svahu.

Typická masívna horská stavba z kameňa, dreva a bridlice asi o sto metrov ďalej na svahu. Oproti nej vľavo bolo údolie a v diaľke sa v oslepujúcej bielobe črtali na seba nalepené strechy Saint-Martin-de-Comminges.

Neprestal sa hnevať, ale paradoxne znovu objavil svoju chladnokrvnosť. Nemal vo zvyku takto reagovať; podľa všetkého sa spisovateľ dotkol jeho citlivého miesta. Alebo po udalostiach minulého leta už nevedel rozumne uvažovať. Premýšľal, odkiaľ Sachs vedel o existencii Ley, aké o nej mohol mať informácie. A ako ich získal.

No predsa len váhal, či sa má vydať na cestu. Pokračoval v prezeraní početných hodnotení spisovateľa. Ten muž mal rád svetlo, rád sa zaoberal aktualitami a pohyboval sa medzi mocnými aj medzi chudobnými. Cestou sa mu Servaz pokúšal zavolať, ale vždy narazil na odkazovač.

Posledná zákruta a zaparkoval pri veľkej murovanej terase nad cestou. Vypol motor, zapálil si cigaretu a pozoroval chatu. Bol tam

Sachs, alebo tam musel byť *niekto iný*: o tri metre ďalej stál nejaký Jeep Wrangler.

Myslím si, že si zaslužíte vedieť o nej isté veci, ktoré som sa dozvedel, povedzme... náhodne.

Lea. Po stý raz videl tú chvíľu, keď v júni minulého roku prekročila prah ich bytu po návrate z Afriky.* Na opálenej pleti po dvojročnom pobyte v Republike Kongo sa ešte viac vynímali jej zelené oči a plavé vlasy. Oblečené mala svetlé džínsy, staroruzovú vestu a plátenný top: všetko si pamätal. Krásna, nesporne. Na tom obraze však bol akýsi tieň, tieň medzi tou krásou a ním, tieň, čo mu nedovoľoval milovať tú krásu tak, ako ju miloval predtým. A ktorý v ňom vzbudzoval *krutosť*. V jeho očiach totiž stratila svoju nevinnosť – a takéto veci sa nikdy nenavrátia úplne, nech robíme čokoľvek.

Uvedomovala si to? Bol presvedčený, že áno.

Afrika...

Bola medzi Leou a ním, odkedy sa vrátila zo svojej humanitárnej misie. Odkedy hneď v prvej chvíli vyhlásila: „Musím ti niečo povedať.“

Najradšej by ju bol umlčal. Vedel, čo príde, pripravoval sa na to. Videl ich spolu na praveľa fotografiách, toho mladého lekára a ju, na pozadí červené západy slnka a savana, ako predpokladal. Bola v Kongu savana? Súmraky à la *Out of Africa*. Všetky tie zábery, kde sa miešalo dobrodružstvo s romantikou, všetky tie hollywoodske trofeje, také vzdialené od reality. Radšej by nebol nič vedel. No prineskoro. Už to spustila. Musela si pripravovať, čo mu povie, vyberať slová, opakovať si ich, niektorým sa vyhnúť.

Potrebovala to povedať. Tá potreba sa mu zdala egoistická.

* Pozri *Okó*, Lindeni 2023.

Tvrдила mu, že ten druhý už z jej života odišiel, že to bol iba „krátky rozmar“, „akási chyba“ – to boli jej slová. Zrejme si musela vyberať medzi viacerými výrazmi: „dobrodružstvo“? „Pomer“? „Zrada“? Nie, určite nepomyslela na zradu. No zrada tam napriek tomu bola – a aj ublíženie. Bolestné.

Pretože so slovami prišli aj obrazy.

Predovšetkým jeden: Lea v náručí mladého lekára. Servaz si vyhľadal na Instagrame jeho profil. To nemal robiť. Tým sa obraz mladého lekára stal ešte presnejší.

Pripomenul si aj iný moment: keď sa vtedy niekoľko hodín pred tým dozvedel, že Julian Hirtmann ušiel z rakúskeho väzenia v Leoben. Netrpezlivo čakal na Leu a vtom niekto zazvonil pri dverách bytu.

Pulz sa mu zrýchlil, zovrelo mu žalúdok.

Lea alebo Švajčiar? Alebo ochranka?

Len čo sa dozvedel o Hirtmannovi, vyžiadal si policajnú ochranu, ani nie tak pre seba ako pre Gustava. No v ten júnový večer ochranka dlho neprichádzala. Trasúcou rukou otvoril dvere, v druhej držal zbraň.

Keď neskôr ochranka prišla, požiadali Leu, Gustava aj jeho, aby si zbalili veci. Zaviedli ich na bezpečné miesto. On mal byť až do nového rozkazu uvoľnený. Rozhodlo tak vedenie. Mal chuť odmietnuť, povedať im, že ho nemôžu do toho nútiť, ale pomyslel si na syna. Bolo to začiatkom leta. Lea aj on mali dosť času nájsť mu novú školu. Na mieste, kde nebudú vedieť, kto je jeho otec, kde nijaký žiak nebude šíriť o ňom reči.

Keď Servaz vystúpil pod terasou z auta, skonštatoval, že je tam najmenej o desať stupňov chladnejšie ako na mieste, odkiaľ prišiel.

Opatrne postupoval po ľadovej vrstve na ceste, prekročil asi polmetrový závej okolo terasy a vystúpil hore po schodoch. Vstupné dvere na chate sa otvorili.

Ukázal sa Sachs.

Rovnaká mladistvá tvár, rovnaké šedivejúce vlasy ako na fotografiách. Na nich však nebolo vidieť jeden detail – telo mladíka. Spisovateľ sa udržiaval. Na štíhlom tele mal oblečený priliehavý modrý pulóver, úzke boky mu obopínali džínsy a na nohách mal kvôli snehu a štrku pevnú obuv.

Sachs naňho hľadel, ako sa približuje, okom zberateľa motýľov, ktorému sa práve podarilo uloviť krásny exemplár. Servaz videl v jeho očiach opatrnosť, zvedavosť aj škodoradosť.

– Dobrý deň, veliteľ, – usmial sa srdečne, v chladnom vzduchu sa jeho dych menil na paru. – Toto sa nazýva *stretnutie na najvyššej úrovni*.

Servaz cítil, ako sa ho zmocňuje zlosť. Nevystúpil až sem na to, aby s ním zdvorilo vtipkovali.

– Sachs, – začal rozochveným hlasom, – neviem, za koho sa pokladáte, ani za koho pokladáte *mňa*, ale máte mi poskytnúť nejaké vysvetlenie!

Uvedomil si, že jeho slová zanikali v náporoch vetra.

– To aj mienim urobiť, – odpovedal spisovateľ.

– Naozaj? Počúvam vás. Radím vám, choďte rovno k veci.

Sachs si ho ďalej prezeral.

– Ak dovolíte, veliteľ, – povedal úplne pokojne, – je chladno. Dávam vám svoje slovo, že sa čoskoro dozviete všetky odpovede na svoje otázky. A uvidíte, že som nemal nijaký zlý úmysel. Chcete vojsť? Nech sa páči...

To mu bolo treba uznať: spisovateľ vyžaroval akési uvoľnenie, ktoré muselo odzbrojiť mnohé konflikty. A pocítil to aj Servaz, hoci hnev ho ešte neopustil.

Sachs sa obrátil a policajt ho nasledoval. Vošli do priestrannej vysokej obývačky zariadenej, ako sa hovorí, „podľa spisovateľa“: po celej

dĺžke miestnosti police s knihami, obklady zo svetlého dreva a pevný dubový nábytok, pestré koberce, početné suveníry z ciest – africké masky, egyptské aj grécke sošky, lampy, rytiny, akvarely, dve kožené pohovky po stranách nízkeho stolíka pri kachliach s moderným dizajnom. Ďalšie knihy sa v akomsi pracovnom neporiadku kopili na kreslách a stolíkoch.

Cez tri okná s malými tabuľkami bolo vidieť biele štíty. Zima v plnej sile. V tomto roku extrémne nasnežilo a pyrenejské údolia to izolovalo od zvyšku sveta.

Sachs ukázal na jednu pohovku. Zmizol a takmer vzápätí prišiel s talianskou kávovou kanvicou a porcelánovými šálkami na podnose. Položil to na nízky stolík. Servaz si sadol, no kabát si nevyzliekol.

– Tak to vysypte, Sachs: odkiaľ poznáte Leu?

Hlas mal stále rovnako drsný.

– Nepoznám ju, – odpovedal spisovateľ a nalieval kávu. – Aspoň nie osobne.

Servaz sa naňho prísne pozrel. Spisovateľ si so šálkou v ruke sadol na druhú pohovku.

– A čo vy, vy ju naozaj dobre poznáte? Neodchádza často preč, odkedy sa vrátila z Afriky? Nezmenila sa?

Servaz sa zatriasol ako boxer, ktorý práve dostal nečakaný úder. Mal chuť vyskočiť a schmatnúť toho opovážlivca pod krk.

– A čo je vás do toho? – spýtal sa a v jeho hlase to škrípalo.

– Čo o nej viete? O jej rodine?

Vlastne nie veľa. Lea sa vždy vyhýbala jeho otázkam. Vedel, že jej rodičia žijú na severe Francúzska a sú na dôchodku. Nikdy sa však s nimi nestretol.

– Dobré, – povedal Sachs, – poviem vám to rovno. Nemyslite si, že s vami hrám nejakú hru, veliteľ. To vôbec nemám v úmysle. K mojím

informáciám som sa dostal *náhodou*. Do istej miery nepriamo. Tu sú: počas pobytu v Afrike sa vaša priateľka, ako sa zdá, *veľmi zblížila* s jedným lekárom, ktorý pracoval v rovnakej misii Lekári bez hraníc...

Servaz cítil, ako mu sťahuje hrdlo. Sadol si hlbšie do pohovky, akoby chcel byť ďalej od hovoriaceho.

– Ten... lekár, – pokračoval Sachs a nespúšťal oči z policajta, – sa do Francúzska vrátil niekoľko týždňov pred Leou a usadil sa v oblasti Toulouse so ženou a dieťaťom, kým pred odchodom do Afriky býval na parížskom predmestí. To vám môžem povedať. Vedeli ste to?

Servaza nečakane zamrazilo. Na to nebol pripravený.

– Akože... ako to viete? Odkiaľ ju poznáte?

– Povedal som vám, že ju nepoznám.

– Tak ako, dofrasa, všetko toto viete?

Servaz takmer kričal. Zdalo sa mu, že mu klesla telesná teplota, vnútri cítil taký chlad ako vonku. Sachs sa naňho znovu zahľadel cez okuliare.

– Nepočuli ste ešte o *web sleuthingu*?